2011-20-RE

CAUSA 2011-20-RE

Sentència del Tribunal Constitucional del 15-3-2012 relativa al recurs d'empara 2011-20-RE

Número de registre 243-2011. Recurs d'empara

Sentència del 15 de març del 2012

BOPA núm. 14, del 28 de març del 2012

En nom del Poble Andorrà;

El Tribunal Constitucional;

Atès l'escrit presentat i registrat al Tribunal Constitucional, el 9 de maig del 2011, per la representació processal del Sr. Olivier Nicolas Antoine Bernard, mitjançant el qual interposa un recurs d'empara contra els autes del 8 de març del 2010 i del 25 de maig del mateix any, dictats per la Secció Civil del Tribunal de Batlles i contra els autes del 22 de febrer del 2011 i del 14 d'abril del mateix any, dictats per la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia, per una presumpta vulneració dels drets a la jurisdicció, a un procés degut i a la defensa, reconeguts a l'article 10 de la Constitució i atès que demana al Tribunal Constitucional que dicti una sentència que declari que s'han vulnerat els drets esmentats, que anul·li les actuacions sumarials practicades en el marc de la causa F-0011-2/04 i que declari "la retroacció de dit procediment al moment en què es va produir aquesta vulneració";

Vista la Constitució, especialment els articles 10, 41, 88 i 98 c);

Vista la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, especialment el títol IV, capítol sisè;

Vist l'informe del Ministeri Fiscal del 31 de maig del 2011;

Vista la providència del 14 de juliol del 2011 mitjançant la qual el magistrat ponent de la causa sol·licitava a la representació processal del recurrent que, en un termini de 6 dies hàbils, especifiqués, de manera breu, els fonaments jurídics en què basava la seva pretensió.

Vist l'escrit presentat per la representació processal del Sr. Olivier Nicolas Antoine Bernard del 6 de setembre del 2011 en què especifica els fonaments jurídics del seu escrit d'empara;

Vist l'aute del Tribunal Constitucional del 7 de novembre del 2011 que va admetre a tràmit el recurs d'empara 2011-20-RE, sense efectes suspensius;

Vist l'escrit d'al·legacions presentat, el 25 de novembre del 2012, per la representació processal del Sr. Olivier Nicolas Antoine Bernard;

Vist l'escrit d'al·legacions presentat, el 30 de novembre del 2012, per la representació processal de la societat PX Holding, SL;

Vist que ni el Sr. Joan Samarra Naudi, ni la societat PAVIM, SL han presentat al·legacions en el termini atorgat;

Vistes les conclusions formulades, dintre de termini, per les parts i pel Ministeri Fiscal;

Escoltat l'informe del magistrat ponent, Sr. Juan Antonio Ortega Díaz-Ambrona;

Antecedents

Primer

En el marc d'una sol·licitud de cessació de pagaments i fallida instada l'any 2004 per la representació processal de la societat Pavim, SL contra la societat Orfund Fonedors i Afinadors, SA, el 8 de març del 2010, la Secció Civil del Tribunal de Batlles va dictar un aute en què acordava:

"**Primer.-** No donar lloc a la petició formulada per la representació processal de la societat PX HOLDING, S.A. en mèrits del seu escrit datat del 13 de novembre del 2.008, i consistent en què es faci extensiva la declaració de fallida pronunciada en el seu dia en el marc de les presents actuacions prop de la societat GRUP ORFUND, S.A.

Segon.- No donar lloc als pediments formulats pel Sr. Jordi SEGURA COBO, mitjançant els escrits per ell presentats en dates 19 de juny del 2.008 i del 21 de gener del 2.009, sia en la seva qualitat d'advocat del Sr. Joan SAMARRA VILA, pare del Sr. Joan SAMARRA NAUDI, sia en nom propi, a fi que es declari la fallida personal de la societat PX HOLDING, S.A.

Tercer.- Declarar en el marc de la cessació de pagaments i fallida de la societat ORFUND FONEDORS I AFINADORS, S.A., la fallida personal dels seus dirigents de dret i de fet Sr. Joan SAMARRA NAUDI i Sr. Olivier Nicolas Antoine BERNARD, a partir del dia 8 de setembre del 2.008.

Quart.- Nomenar administrador judicial dels béns i drets de la fallida personal del Sr. Joan SAMARRA NAUDI i del Sr. Olivier Nicolas Antoine BERNARD al Sr. Raül GONZÀLEZ FERNÀNDEZ, amb domicili professional radicat al Carrer Baixada del Molí número 15, edifici Molí II, 2n 5a. de la vila d'Andorra la Vella, el qual haurà de procedir a efectuar les operacions previstes als articles 60 i concordants del Decret de cessació de pagaments i fallida de data 4 d'octubre de 1.969, una volta hagi acceptat el càrrec per al qual ha estat nomenat.

Cinquè.- Nomenar controlador de la fallida suara pronunciada al Sr. Miquel Àngel CANTURRI MONTANYA, amb domicili professional al Carrer de les Canals número 7, 2n. de la vila d'Andorra la Vella.

Sisè.- Donar publicitat dels apartats tercer, quart i cinquè de la present resolució judicial, mitjançant la publicació d'edictes als taulers d'anuncis de les Parròquies, al Butlletí Oficial del Principat d'Andorra i a la premsa, fent constar que per tot al cap de trenta dies des de llur publicació, tots els

creditors hauran d'haver lliurat els justificants dels seus crèdits a l'administrador judicial, a fi que els verifiqui i n'efectuï la relació corresponent.

Setè.- Notificar la present resolució judicial a les parts interessades."

Segon

La representació processal del Sr. Olivier Nicolas Antoine Bernard va formular un incident de nul·litat d'actuacions contra aquest aute, ja que va considerar que no havia pogut contestar l'escrit de l'administrador judicial del 25 de febrer del 2010 i no s'havia respectat, per tant, el principi de contradicció, ni els seus drets a la jurisdicció, a la defensa i a un procés degut. Afegia que l'aute impugnat li reprotxava la manca d'acreditació de les seves al·legacions, sense que se li hagués donat la possibilitat de proposar els mitjans de prova pertinents a aquest efecte.

Tercer

El 25 de maig del 2010, la Secció Civil del Tribunal de Batlles va dictar un aute en què manifestava que la representació processal del Sr. Olivier Nicolas Antoine Bernard no podia al·legar seriosament que se li havia vulnerat el seu dret a la jurisdicció, com tampoc, els principis de contradicció i d'audiència, tenint en compte que abans de declarar-lo personalment en fallida, va tenir la possibilitat dues vegades de manifestar-se en relació amb la petició formulada per l'administrador judicial en aquest sentit i d'aportar els arguments i les proves que considerés escaients, cosa que no va fer. Així mateix, destaca que l'escrit del 25 de febrer del 2010 de l'administrador judicial, que no va ser traslladat a cap de les parts comparegudes, únicament ratifica el seu escrit anterior degudament traslladat a totes les parts. Així doncs, acordava la desestimació de l'incident de nul·litat d'actuacions formulat.

Quart

El 15 de juny del 2010, la representació processal del Sr. Olivier Nicolas Antoine Bernard va presentar un escrit de recurs d'empara contra els autes del 8 de març del 2010 i del 25 de maig del mateix any, dictats per la Secció Civil del Tribunal de Batlles, per considerar que s'havien vulnerat els drets a la jurisdicció, a un procés degut i a la defensa, reconeguts a l'article 10 de la Constitució.

Cinquè

El 8 de novembre del 2010, el Tribunal Constitucional va declarar la inadmissió a tràmit d'aquest recurs d'empara per tal com el recurrent no havia esgotat les vies de recurs prèvies.

Sisè

Aleshores, la representació processal del Sr. Olivier Nicolas Antoine Bernard, així com de fet la representació processal de la societat PX Holding, SA, van presentar sengles recursos d'apel·lació contra la decisió del 8 de març del 2010, dictada per la Batllia.

Setè

El 22 de febrer del 2011, la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia va dictar un aute mitjançant el qual acordava la desestimació dels dos recursos d'apel·lació esmentats i confirmava íntegrament la part decisòria de la resolució de la primera instància.

Vuitè

La representació processal del Sr. Olivier Nicolas Antoine Bernard va interposar un incident de nul·litat d'actuacions contra l'aute de la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia, dictat en apel·lació, per tal com va estimar que aquesta Sala havia vulnerat el deure de congruència, ja que no havia examinat els motius inclosos en el seu primer incident de nul·litat d'actuacions que havia donat per reproduïts en el seu escrit d'apel·lació contra l'aute dictat en primera instància.

Novè

El 14 d'abril del 2011, la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia va considerar, entre altres punts, que els arguments continguts en l'incident de nul·litat d'actuacions del 2010 ja havien estat resolts per l'aute del 25 de maig del 2010, dictat pel Tribunal de Batlles, que, per tant, es va limitar a analitzar, des de l'òptica de la legalitat ordinària, quins eren els greuges o els motius que s'adduïen contra la resolució de la primera instància i els va resoldre en apel·lació. Per consegüent, va

desestimar aquest incident de nul·litat d'actuacions.

Desè

El 9 de maig del 2011, la representació processal del Sr. Olivier Nicolas Antoine Bernard va presentar un recurs d'empara contra els autes del 8 de març del 2010 i del 25 de maig del mateix any, dictats per la Secció Civil del Tribunal de Batlles i contra els autes del 22 de febrer del 2011 i del 14 d'abril del mateix any, dictats per la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia, per una presumpta vulneració dels drets a la jurisdicció, a un procés degut i a la defensa, reconeguts a l'article 10 de la Constitució.

El 6 de setembre del 2011, a petició del Tribunal Constitucional, la representació processal del Sr. Olivier Nicolas Antoine Bernard va presentar un escrit en què especificava els fonaments jurídics en què basava el seu recurs.

En primer lloc, al·lega que no s'ha respectat el principi de contradicció, perquè no va tenir l'oportunitat de contestar l'escrit de l'administrador judicial del 25 de febrer del 2010. Segons el seu parer, les argumentacions contingudes en aquest escrit eren molt més extenses que les de l'escrit anterior del 23 de juliol del 2008 que sí va poder contestar i sobretot, l'aute del 8 de març del 2010 motiva l'extensió de la fallida al recurrent fent remissió al contingut d'aquest escrit, sense que aquesta part l'hagi pogut contestar. La vulneració dels drets a la jurisdicció, a la defensa i a un procés degut és evident i es demana la nul·litat de l'aute esmentat i la retroacció del procediment al moment oportú per tal de poder-se pronunciar sobre l'escrit de l'administrador judicial del 25 de febrer del 2010 i poder aportar tots els elements probatoris que s'estimin escaients. En definitiva, aquesta part no ha tingut l'oportunitat de rebatre els arguments que aquest escrit conté, ja que no se li'n va donar coneixement i que, tanmateix, van servir per motivar l'aute del 8 de març del batlle.

En segon lloc, aquest mateix principi no s'hauria respectat en relació amb l'aute del 25 de maig del 2010 del Tribunal de Batlles per tal com assimila el procediment de fallida a un procediment de jurisdicció voluntària, i no cal garantir el principi d'audiència; segons afirma el recurrent el principi de contradicció és un principi d'aplicació en aquest procediment, ja que cap disposició legal ho diu altrament, a més, els drets fonamentals a la jurisdicció, a la defensa i a un procés degut són d'aplicació directa i absoluta. Afegeix que el Decret del 4 d'octubre de 1969 que regula la fallida no pot limitar els drets esmentats. El recurrent retreu al Tribunal de Batlles la seva discrecionalitat en el moment de decidir quins escrits es traslladen a les parts i quins no, i mostra la seva total disconformitat amb aquesta manera de procedir, segons el seu parer, vulneradora dels principis continguts en la Constitució.

En tercer lloc, la part recurrent manifesta que l'aute que resol el recurs d'apel·lació del 22 de febrer del 2011 no analitza, ni debat la qüestió plantejada en el seu primer incident de nul·litat d'actuacions que va donar per reproduïda en el seu escrit d'apel·lació. El mateix succeeix amb l'aute del 14 d'abril del mateix any que resol el segon incident de nul·litat d'actuacions. Aquesta part destaca que l'aute del Tribunal Constitucional del 15 de juny del 2010 va inadmetre a tràmit el seu recurs d'empara per tal com va considerar que no s'havien esgotat les vies de recurs prèvies, per tant, el Tribunal Superior de Justícia tenia l'obligació de pronunciar-se al respecte i com que no ho va fer s'ha vulnerat el principi de congruència i, per tant, els drets a la jurisdicció, a la defensa i al procés degut del recurrent.

En quart lloc, la part recurrent manifesta també que el fet que no se l'hagi informat del moment fins al qual es poden presentar els mitjans de prova per acreditar les seves al·legacions vulnera el dret a la jurisdicció, reconegut a l'article 10 de la Constitució. Igualment, denuncia que no se l'ha informat del termini del qual disposava per poder acreditar les seves al·legacions o desvirtuar les de les altres parts, cosa que crea una inseguretat jurídica, més encara quan allò que se li reprotxava era que no havia presentat la documentació comptable de la societat i que ostentava el càrrec de secretari d'aquesta societat.

Els nous arguments continguts en l'escrit del 25 de febrer del 2010 de l'administrador judicial van ser presos en compte per l'aute del 8 de març del 2010, sense que aquesta part hagi tingut l'oportunitat de desacreditar els fets en què es basa i reitera que no va poder fer-ho abans perquè no hi havia fins aleshores cap argument en contra seva.

Per acabar, demana al Tribunal Constitucional que dicti una sentència que declari que s'han vulnerat els drets esmentats, que anul·li les actuacions sumarials practicades en el marc de la causa F-0011-2/04 i que declari "la retroacció del procediment al moment en què es va produir aquesta vulneració".

Onzè

El 31 de maig del 2011, el Ministeri Fiscal va presentar un informe en què sol·licita, d'acord amb l'article 37.2 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, la inadmissió a tràmit d'aquest recurs d'empara per manca manifesta de contingut constitucional de les pretensions del recurrent.

En aquest informe manifesta que de la lectura de les resolucions impugnades es desprèn una àmplia valoració dels elements probatoris, així com una aplicació lògica i motivada de l'ordenament jurídic.

Efectivament, considera que es va emplaçar el recurrent per tal que es manifestés en relació amb la petició de l'administrador judicial sobre la seva posada personal en fallida i que aportés la documentació comptable de l'empresa en els terminis de 8 dies, la primera vegada, i de 15 dies, la segona vegada. Per tant, hagués pogut formular totes les al·legacions que hagués considerat necessàries i aportar totes les proves escaients.

El mateix succeeix amb el greuge relatiu a la determinació d'un termini per presentar els mitjans de prova per acreditar les seves al·legacions o desacreditar les de les altres parts. Com que no es tracta d'un procediment contenciós la imposició de terminis es feia inviable, sense perjudici que el recurrent administrés les proves que considerés necessàries al llarg de tot el procediment de fallida.

Quant a l'al·legació sobre la incongruència omissiva per part del Tribunal Superior de Justícia en no haver contestat la qüestió continguda en el primer incident de nul·litat d'actuacions, el Ministeri Fiscal considera que es van contestar quan el Tribunal esmentat va considerar que aquesta qüestió ja havia estat debatuda i resolta per l'aute del 25 de maig del 2010 del Tribunal de Batlles i respecte de la qual ja s'havia formulat un recurs d'empara desestimat pel Tribunal Constitucional.

En definitiva, el Ministeri Fiscal considera que el Tribunal Superior de Justícia ha respost de manera concreta, seguint un raonament lògic i fonamentat en Dret a totes les pretensions plantejades, mencionant expressament el motiu pel qual no s'aprecia cap incongruència omissiva i confirmant l'extensió de la fallida al recurrent, sent aquesta la petició principal que el preocupava i que va ser àmpliament debatuda per les parts i contestada pels tribunals.

Dotzè

El 7 de novembre del 2011, el Tribunal Constitucional va admetre a tràmit, sense efectes suspensius, aquesta causa i la va traslladar a les parts per tal que presentessin les al·legacions escaients.

Tretzè

El 25 de novembre del 2011, la representació processal del Sr. Olivier Nicolas Antoine Bernard va presentar un escrit d'al·legacions en què s'oposa a l'informe del Ministeri Fiscal i en què reitera les argumentacions i pretensions formulades en els seus escrits anteriors.

Catorzè

El 30 de novembre del 2011, la representació processal de la societat PX Holding, SL va presentar un escrit d'al·legacions en què manifesta que aquest recurs d'empara manca de tot fonament jurídic i considera que no s'han vulnerat els drets del recurrent en cap moment del procediment.

En primer lloc, estima que el recurrent va tenir coneixement en tot moment de les pretensions de l'Administració Judicial, tant en primera com en segona instància. Sempre ha tingut la possibilitat de contestar tot allò que considerés oportú, una altra cosa és que les resolucions judicials degudament fonamentades en Dret no siguin del seu grat.

En segon lloc, afirma que no s'ha vulnerat el principi de congruència en aquest procediment, i si no ha aportat les proves que considerava necessàries és un fet que li és directament imputable, ja que va fer cas omís dels diferents requeriments cursats per l'administrador judicial.

Així mateix, aquesta part s'adhereix al contingut de l'escrit del Ministeri Fiscal, el qual ha dut a terme una anàlisi exhaustiva d'aquesta causa i ha posat de relleu tots els elements que justifiquen la desestimació d'aquest recurs d'empara.

Per acabar, demana al Tribunal Constitucional que desestimi aquest recurs d'empara i que imposi el pagament de les costes judicials causades en seu constitucional al recurrent.

Quinzè

El 26 de gener del 2012, el Ministeri Fiscal, el 30 de gener del 2012, la representació processal de la societat PX Holding, SL i, el 6 de febrer del mateix any, la representació processal del Sr. Olivier Nicolas Antoine Bernard van presentar els seus escrits de conclusions en què reprodueixen els arguments i les al·legacions continguts en els seus escrits anteriors.

Fonaments jurídics

Primer

El recurs d'empara interposat pel Sr. Olivier Nicolas Antoine Bernard presenta un contingut constitucional, ja que planteja una qüestió essencial en l'arquitectura del procés degut, aquesta qüestió és el respecte del principi de contradicció processal. En virtut d'aquest principi totes les parts en un procés judicial tenen dret, fonamentat en la Constitució, a que se'ls hi doni l'oportunitat de presentar en temps i forma els seus propis arguments i a proposar les proves que més els convingui en la defensa del seu dret o interès legítim. Per tant, és procedent entrar a conèixer del fons de l'assumpte suscitat en el recurs d'empara, en tenir rellevància constitucional allò que s'hi planteja.

No obstant això, aquest Tribunal no podrà entrar a examinar si la regulació vigent de la fallida s'acomoda o no en termes acceptables a aquest requeriment pel que fa al principi de contradicció i a l'atorgament del termini per proposar proves; així com tampoc pot examinar si, d'acord amb la Constitució, cal declarar o no, la responsabilitat patrimonial personal d'un fallit en unes actuacions que es qualifiquen com a jurisdicció voluntària o si seria necessari que una mesura tan decisiva s'adoptés en el sí d'un procés plenament jurisdiccional. Aquests dos darrers punts no han estat suscitats per cap subjecte legitimat per fer-ho, atès que no s'ha plantejat cap qüestió o procés incidental d'inconstitucionalitat. Tal com s'ha declarat en reiterades ocasions, darrerament en les sentències del 3 de febrer del 2012 (recaigudes en les causes 2011-13-RE i 2011-31-RE) el Tribunal Constitucional en un recurs d'empara s'ha de limitar a conèixer si les decisions objecte de recurs són nul·les per la vulneració d'un dret constitucional, però sense enjudiciar el precepte legal que s'hagi aplicat. Correspon al legislador extraure, si s'escau, les conseqüències que consideri oportunes a la vista dels raonaments continguts en la sentencia dictada sobre l'empara.

Per consegüent, les qüestions de rellevància constitucional plantejades en aquest procés només poden ser estudiades i decidides des d'aquesta perspectiva del recurs d'empara que es la via utilitzada i admesa en aquest cas.

Segon

Des d'aquest punt de vista la primera qüestió de rellevància constitucional que ha de ser abordada és aquella relativa a la manca de respecte del principi de contradicció processal al·legada.

Aquesta manca de contradicció processal es concretaria en el fet següent: que el 25 de febrer del 2010, l'administrador judicial de la fallida va presentar un escrit davant el batlle civil competent mitjançant el qual sol·licitava la fallida personal del recurrent en empara. El Sr. Olivier Nicolas Antoine Bernard era un dels administradors de la societat immersa en el procés de suspensió de pagaments i fallida. El vici denunciat consistia, segons el seu parer, en què no se li havia donat trasllat d'aquest escrit a l'afectat, recurrent actual en empara. Per aquest motiu, se sol·licitava la nul·litat de l'aute del 8 de març del 2010 de la Secció Civil de la Batllia en què es decidia la fallida

personal del Sr. Olivier Nicolas Antoine Bernard.

També se sol·licita la nul·litat de l'aute de la Secció Civil del 25 de maig del 2010 mitjançant el qual, d'una banda, es desestimava el recurs de nul·litat d'actuacions interposat contra l'aute del 8 de març esmentat i, d'altra banda, s'ordenava que es donés trasllat de l'escrit de l'administrador judicial del 14 de maig del 2010. La impugnació d'aquest aute planteja també la qüestió de la manca d'aplicació del principi de contradicció.

Tercer

El principi de contradicció processal, en virtut del qual cada part té dret a que se li traslladin els escrits de la contrapart per poder combatre els arguments de la part contrària i al·legar allò que cregui convenient en defensa del seu dret, forma part, com s'ha dit, del contingut essencial del dret a la jurisdicció i al procés degut, consagrats a l'article 10 de la Constitució.

Però per tal que una suposada manca de trasllat a l'altra part, amb infracció del principi de contradicció, pugui prosperar en empara –en un cas com aquest- s'ha de patentitzar, sense cap dubte, una indefensió; és a dir, que s'hagi desconegut el "dret a la defensa" garantit per tots en l'article 10.2 de la Constitució. Es vulnera aquest dret quan una part processal s'ha vist privada del seu dret a al·legar, davant la contrapart, allò que li convingui o a proposar les proves que fossin del seu interès.

Doncs bé, aquesta identificació d'una indefensió real i vertadera no s'ha acreditat en aquest cas.

Si examinem les actuacions es comprova que el 23 de juliol del 2008, l'administrador judicial de la cessació de pagaments i fallida de la societat Orfund Fonedors i Afinadors, SA., Sr. Raül González Fernández, va sol·licitar de la Batllia la fallida personal del recurrent. I consta igualment en la diligència davant el batlle del 29 de setembre del 2009 (foli 1376) que es va donar trasllat a les parts d'aquest escrit del 23 de juliol del 2008, mitjançant el qual se sol·licitava l'extensió de la fallida de la societat als seus administradors. Es va donar trasllat a l'interessat i se'l va advertir que "vist que la comptabilitat de la societat fallida és inexistent, s'escauria la possibilitat de declarar-lo personalment en fallida". I a aquest efecte se li va concedir un termini suficient per manifestar allò que considerés convenient sobre aquest punt.

Així mateix, es pot comprovar, rastrejant en les complexes i dilatades actuacions de la fallida, que es va donar trasllat a la societat, de la qual era representant el recurrent, de tots els escrits rellevants

del procés per al coneixement de la societat i també del seu representant que no podia ignorar la transcendència d'aquest fet i que, inclús, el podia afectar a ell personalment. Així doncs, encara que acceptéssim com a cert que no se li donés trasllat formal de l'escrit del 25 de febrer del 2010 (folis 1488 a 1497), sí que les parts, inclòs el recurrent, van tenir coneixement acomplert de tot això també en apel·lació.

Per aquestes raons el Tribunal Constitucional comparteix allò que s'afirma en el minuciós aute de la Batllia del 25 de maig del 2010 (en especial foli 1746) quan ressenya les ocasions vàries en què l'òrgan judicial competent va donar trasllat al lletrat del recurrent en empara, de les actuacions i decisions que podien afectar personalment al seu client. D'això se'n deriva que la representació processal del Sr. Olivier Nicolas Antoine Bernard, no pot al·legar amb fonament que se li hagi vulnerat el seu dret a la jurisdicció i als principis de contradicció i d'audiència, tenint en compte que abans de declarar-lo personalment en fallida se li va donar la possibilitat, no una, sinó dues vegades, que es manifestés respecte de la petició formulada per l'administrador judicial.

Quart

Encara són menys atendibles les al·legacions relatives a una suposada incongruència, o a una impossibilitat de presentar mitjans de prova o a la producció d'"inseguretat jurídica."

Començant pel darrer punt, aquesta inseguretat al·legada, si s'hagués donat, no és una causa que pugui fonamentar per si mateixa un recurs d'empara constitucional. La seguretat jurídica, mencionada de manera expressa en el Preàmbul de la Constitució, és un valor jurídic constitucional d'àmplia projecció, derivat en gran mesura del funcionament correcte i previsible de les institucions públiques, però que, en aquest cas, no s'ha concretat la seva vulneració en els termes que puguin donar lloc a un pronunciament específic del Tribunal.

La incongruència al·legada tampoc pot ser estimada. Pel que fa a l'aute del 22 de febrer del 2011, la pretensió del recurrent que la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia contestés una per una aquelles al·legacions que ell mateix no va formular de manera expressa en el seu recurs, sinó que es va limitar a "donar per reproduïdes" manca de fonament. Una lectura atenta del contingut de l'aute permet concloure, sense cap mena de dubte, que aquest aute contesta totes les qüestions suscitades pel recurrent de manera expressa. I també per referència als arguments esgrimits contra altres resolucions judicials anteriors, no formulades pel recurrent en la seva darrera impugnació. S'exclou així l'existència d'un vici constitucional d'incongruència, tal com s'està definint per aquest Tribunal. Perquè allò que exigeix la jurisprudència d'aquest Tribunal, per tal que no hi hagi incongruència de rellevància constitucional, és que es resolguin totes les qüestions expressades en el petitum i que es respongui a tots els arguments bàsics suscitats. Certament, aquesta resposta no ha d'ometre cap punt essencial. Però no s'exigeix que el fonament de la decisió s'estengui més del necessari per fer comprendre el seu sentit; ni és precís que sigui reiteratiu, quan ja ha estat exposat

circumstanciadament amb anterioritat i una remissió expressa o tàcita a allò que ja ha estat argumentat resulta suficient, si es dóna per bo. Aquesta doctrina és aplicable amb tota evidència a un cas com l'actual en el qual el recurrent, com ja s'ha dit, es queixa del fet que el Tribunal Superior de Justícia no va examinar i rebatre uns arguments que el recurrent sense tractar-los es va limitar a donar per reproduïts. S'ha d'indicar el mateix pel que fa a l'aute del 14 d'abril del 2011 del Tribunal Superior de Justícia. Ambdós autes son inobjectables des de la perspectiva de la congruència constitucional.

Finalment, per les mateixes raons ja apuntades en el fonament jurídic tercer d'aquesta sentència, quan s'ha examinat el principi de contradicció, s'ha acreditat que es va donar l'oportunitat al recurrent d'al·legar i proposar les proves. Oportunitat que no va utilitzar com tampoc consta que proposés més endavant, en algun moment, proves que li fossin denegades.

De tot el que acabem d'exposar, cal declarar que, des del punt de vista constitucional, no és procedent anul·lar cap de les resolucions impugnades, ni els autes del 8 de març del 2010 i del 25 de maig del mateix any, dictats pel Tribunal de Batlles, ni els autes del 22 de febrer del 2011 i del 14 d'abril del mateix any, dictats per la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia motiu pel qual s'ha de desestimar íntegrament aquest recurs d'empara.

Cinquè

Segons l'article 92.4 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional "la desestimació del recurs d'empara, comporta la condemna en costes del recurrent", condemna que és preceptiva realitzar en aquest cas.

DECISIÓ:

En atenció a tot el que s'ha exposat, el Tribunal Constitucional, per l'autoritat que li confereix la Constitució del Principat d'Andorra,

HA DECIDIT:

Primer

Desestimar el recurs d'empara 2011-20-RE interposat per la representació processal del Sr. Olivier Nicolas Antoine Bernard contra els autes del 8 de març del 2010 i del 25 de maig del mateix any, dictats per la Secció Civil del Tribunal de Batlles i contra els autes del 22 de febrer del 2011 i del 14 d'abril del mateix any, dictats per la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia.

Segon

D'acord amb l'article 92.4 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, es condemna al recurrent al pagament de les costes processals en seu constitucional.

Tercer

Publicar aquesta sentència, d'acord amb el que disposa l'article 5 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, al Butlletí Oficial del Principat d'Andorra.

I així, per aquesta sentència nostra, que ha de ser notificada a la representació processal del Sr. Olivier Nicolas Antoine Bernard, a la representació processal de la societat PAVIM, SL, a la representació processal de la societat PX Holding, SL, a la representació processal del Sr. Joan Samarra Naudi, al president de la Batllia, al president del Tribunal Superior de Justícia i al Ministeri Fiscal, ho pronunciem, manem i signem a Andorra la Vella, el 15 de març del 2012.

Pierre Subra de Bieusses Juan A. Ortega Díaz-Ambrona

President

Vicepresident

Carles Viver Pi-Sunyer Laurence Burgorgue-Larsen

Magistrat

Magistrada